

[Handelsministeren.]

om, at det er i uoverensstemmelse med loven. Hvis jeg, hvad jeg formentlig gør, kommer til at stå over for at skulle tage stilling til sager erhvervsfonden vedrørende, vil jeg i hver enkelt sag bedømme formålet og selvfølgelig også overensstemmelsen med lovens ramme, som den efter min opfattelse må forstås; men tage stilling på forhånd med hensyn til bedømmelsen af en sag, det kan jeg ikke, og det vil jeg ikke.

Jeg har sagt, at jeg i den trufne afgørelse ikke har fundet nogen åbenbar strid med lovens bogstav, og så er det i og for sig i denne sag fuldstændig uden praktisk betydning, om jeg i en lignende situation, hvis jeg er handelsminister på det pågældende tidspunkt, vil drage de samme konsekvenser. Når jeg mener, at den ikke er i åbenbar uoverensstemmelse med loven, er der i hvert fald ikke for mig noget rimeligt grundlag for bebrejdelser mod min forgænger.

Man har også anført det argument, at man i forvejen havde god brug for erhvervsfondens små midler, og heri er jeg enig. Jeg tør ikke på forhånd sige, at der ikke kan blive brug for større midler fra erhvervsfonden, men jeg kan sige, at det vil være min indstilling, såfremt der skulle komme et andragende, der ved en normal vurdering ville være blevet tilgodeset fra erhvervsfonden, at så skal et sådant alment erhvervsformål ikke lide skade ved denne disposition. Jeg vil i så fald forbeholde mig at vende tilbage til finansudvalget med andragende om bevilling, idet der måske i forbindelse med rentespørgsmålet er visse reserver, man kan anvende til dette formål. Jeg kan oplyse, at der efter balletpengenes udbetaling endnu er 1,3 mill. kr. tilbage i erhvervsfonden til nye formål.

Ordføreren for forespørgerne (Henry Christensen): Medens det ærede medlem hr. Dose jo ganske enkelt fandt, at der ingen tvivl var om, at erhvervsfonden havde gjort ret, og at det var helt i sin orden, hvad der var sket, sagde ordføreren for det radikale parti, det ærede medlem hr. Helge Larsen, en lang række smukke ting om balletten, og hvad den havde gjort, men det er jo ikke det, sagen drejer sig om. Det, det drejer sig om, er derimod det, som den højtærede handelsminister nu også til sidst

var særlig inde på, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt det er en rigtig bevillingspraksis, der er anvendt.

Jeg vil dog gerne, inden jeg kommer dertil, sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen og det ærede medlem hr. Iver Poulsen, at det jo ikke her drejer sig om en bemyndigelseslov i den forstand, at den uden videre bemyndiger ministeren til at anvende et bestemt beløb. Det er en lov, der, som den højtærede handelsminister også klart gav udtryk for, præciserer bestemte formål, hvortil de pågældende midler kan anvendes, og her er det altså spørgsmålet, om formålet falder ind under de pågældende bestemmelser. Gør det ikke det, er der ikke hjemmel for at anvise midler fra erhvervsfonden, og så er det en uberettiget fremgangsmåde, der er anvendt.

Vi er altså nu på det rene med, at der ikke er nogen grund til at hænge tilsynsrådet ud med hensyn til ansvaret for anvendelsen af midlerne i erhvervsfonden. Det, det drejer sig om for folketinget, er alene at tage stilling til regeringens bedømmelse af sagen og dens handlemåde. Jeg er enig med den højtærede handelsminister i, og det var også udgangspunktet for, hvad jeg fremførte, at grundlaget for bedømmelsen må være erhvervslovens § 15 sammenholdt med § 12. Det er altså klart, at der ikke foreligger nogen rammebevilling, som vi kender det fra andre love. Her er tale om en præcisering af formålene. Her er der tale om en bevilling, der stilles til rådighed til dækning af udgifter til de ganske specielle eksportfremmende formål, der er opført i lovens § 12, punkt a-d.

Den højtærede handelsministers hovedargument med hensyn til spørgsmålet om forsvarligheden — og jeg er egentlig ked af, at den højtærede handelsminister gik ind i et forsvar — og rigtigheden af fremgangsmåden var, at han ikke mente, at det var muligt at dokumentere en åbenbar uoverensstemmelse mellem lovens bogstav og ånd og det, der her er sket. Må jeg dertil sige, at det må da være sådan, at når en minister anviser af en bevilling, er det hans opgave at sørge for, ikke at nogle andre ikke kan dokumentere, men at han selv kan dokumentere, at det er i klar overensstemmelse med loven. Skal vi ikke være enige om, at det må være udgangspunktet?